

Prvá kapitola

Zdriemnutie

Utorok, 25. februára

16:30

Rád by som sa priznal.

Ja, Louis – plným menom zabávač Louis – som dnes približne o trištvrte na štyri povedal: „Pane, je mi to veľmi ľúto a rád by som rovno zostal po škole.“

Či sa hanbím? Určite, hoci vlastne nemám na výber. Ako vidíš, som v neuveriteľne zúfalej situácii. Nie, fakt... len si ma vypočuj.

Posledná hodina bola fyzika. Nuda! S pánom Duncanom (známym ako Dunky). Dvakrát nuda!

A tak som začal zaspávať. Chcel som, aby si moje oči len na chvíľočku oddýchli. Nanešťastie sa mi brada dotkla hrudníka...

Odborný termín pre to, čo sa udialo, je zdriemnutie. Keby ma Dunky bol nechal na pokoji, zobudil by som sa úplne svieži – a pripravený učiť sa. Namiesto toho mi sykol do ucha: „Na mojej hodine nemôžeš spať.“

„Keby ste nerozprávali tak nahlas, aj by som mohol,“ túžil som povedať. Vedel som však, že táto chvíľa si vyžaduje takt. Preto som sa mu pokúsil vysvetliť, že som si chcel len na chvíľočku zdriemnuť. Čosi také sa dnes teší veľkej obľube.

Nepočúval ma. Namiesto toho sarkasticky zadrel: „Som rád, že si sa k nám rozhodol znova pridať. Tvoja aktivita na hodinách je vždy výnimočným prínosom.“ Keď to počuli spolužiaci, skoro sa zadusili od smiechu (na hodinách totiž zvyčajne nepoviem ani slovo). „Stretneme sa po hodine, aby sme prebrali tvoj spánkový režim,“ dodal Dunky.

Neskôr, keď už všetci ostatní odišli, som – statočne a s úsmevom na tvári – pristúpil

k Dunkymu. Vstal zo stoličky. Je veľmi vysoký a neveriteľne chudý, má dlhú vráskavú tvár, sivú bradu, ktorá pôsobí ako plesnivá, a tie najdrobnejšie oči, aké som kedy videl – akoby sa na teba pozerali dve hrozienuka.

Musím ti však prezradiť ešte čosi. Musel som dostať Dunkyho na svoju stranu, pretože som od neho potreboval obrovskú láskavosť. Dalo by sa povedať, že to bola nespĺniteľná úloha, a vlastne to tak naozaj bolo. Musel som sa však pokúsiť o nemožné.

Presne preto som sa – hneď po tom, ako mi oznámil, že zajtra ma čakajú dve hodiny po škole – začal rozplývať: „Ďakujem veľmi pekne, pán Duncan. Naozaj si to zaslúžim.“ Potom som vypustil slová, ktoré som ti už prezradil a nezvládnem ich zopakovať.

A skús hádať, čo na moju úžasnú ponuku Dunky povedal. Nič. Len stareckou rukou ukázal na lavicu pred sebou.

A odvtedy tu sedím a zaplňam riadky pred sebou – stránku za stránkou. Ani na chvíľu som sa nezastavil – teda, až kým sa na chvíľu neodpotácal preč.

POČKAŤ. Už sa vracia.

Viac informácií poskytnem čoskoro.

16:50

Hrdo som zanesol výsledok svojej práce Dunkymu. „Päť a pol strany,“ povedal som, „a vôbec som netrpel. Rád som tu s vami pobudol.“ Na text sa takmer nepozrel, ale chápem prečo. Ešte stále sa hneval, že som zaspal na jeho hodine, však? A ako človek, ktorý – tak ako on – verejne vystupuje, som tomu rozumel. Máš pocit, že si publikum nezaujal.

A tak som povedal: „Pán Duncan, rád by som vás ubezpečil, že vaša hodina nebola nudnejšia ako zvyčajne. Vlastne, chcel som povedať, že vôbec nebola nudná,“ dodal som rýchlo. „Bola fascinujúca. Najmä...“ snažil som sa spomenúť na čokoľvek, čo povedal, ale nedokázal som to, a tak som vyprskol: „Bolo tam toľko zaujímavostí, že nedokážem vybrať len jednu.“ Potom som sa naňho víťazoslávne usmial.

Dunky nepohol ani brvou. Keď poviem, že si ma premeriaval prázdny pohľadom, asi to bude najpresnejšie. Napriek tomu som si tohto suchárskeho učiteľa v pokrčenom sivom obleku, ktorý sa ukrýval v zákutiach našej školy ako nejaký zlovestný duch, potreboval získať.

Ale ako?

Zdalo sa, že nemám na výber. Musel som sa mu zdôveriť.

A tak som sa ho opýtal: „Pán učiteľ, chceli by ste vedieť, prečo som na vašej hodine zaspal?“

Žeby som v jeho drobných očkách zazrel iskierku záujmu? V každom prípade prikývol, hoci veľmi pomaly, akoby bol hračka na kľúčik, ktorá nutne potrebuje natiahnuť.

„Možno viete, že sa chcem stať zabávačom a že som sa nedávno na tri minúty objavil na jednej komerčnej televíznej stanici, kde som v šou kamošky Poppy rozprával vtipy. Možno ste ma dokonca aj videli,“ dodal som s nádejou v hlase.

„Nie,“ vyštekol.

„Ach, to nevádi. V každom prípade, po tomto vystúpení ma pozvali do vlogu. Viete, čo je vlog, však?“

„Nie,“ znova vyštekol.

„Nemusíte sa preto cítiť zle, stavím sa, že kopa ľudí v zrelšom veku to tiež netuší. Ide o videá, ktoré nakrúcajú tínedžeri a potom ich vešajú na internet.“ Trochu som pochyboval, či Dunky vôbec vie, čo je internet.

„V súčasnosti je najpopulárnejší vlog Noah a Lily. Sleduje ich takmer desať miliónov ľudí.

Pete Johnson
Ako sa dopracovať k dokonalým rodičom

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Fragment roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská
republika. Číslo publikácie 2 698
Zodpovedná redaktorka Ivana Černáková
Technická redaktorka Lucia Jurkovičová

Z anglického originálu
Pete Johnson: *How to have totally awesome parents*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Award Publications Limited
vo Worksope v roku 2016, preložila Jana Vlašičová.
Jazyková redakcia Nataša Holinová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA